

Arrest

nr. 279 920 van 9 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juli 2021 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2021 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.07.2021 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 30.07.2021 zijn geboorteakte voor en een attest van de ‘Embassy of the republic of Sierra Leone’ d.d. 06.05.2021. Deze bewijselementen kunnen zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art. 9ter, §2, 2e lid gezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° van art. 9ter, §2, namelijk geen van beide bewijselementen laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag eveneens een kopie van zijn bijlage 26quiquies voor. Echter, dit document draagt de vermelding “Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3° lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

a) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991

Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt geformuleerd is:

“Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 30.07.2021 zijn geboorteakte voor en een attest van de ‘Embassy of the republic of Sierra Leone’ d.d. 06.05.2021. Deze bewijselementen kunnen zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art. 9ter, §2, 2° lid gezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° van art. 9ter, §2, namelijk geen van beide bewijselementen laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag eveneens een kopie van zijn bijlage 26quiquies voor. Echter, dit document draagt de vermelding “Dit document is geenszins een identificatiebewijs noch een nationaliteitsbewijs”. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3° lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

Verzoeker benadrukt evenwel dat zijn verzoek om internationale bescherming momenteel nog steeds lopende is.

Voor zover het verzoek om internationale bescherming negatief zou zijn afgesloten (*quod non*), wenst verzoeker te verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009, dat bepaalt als volgt:

“Als het niet lukt om een van bovenstaande documenten (zijnde kopie van paspoort of identiteitskaart) voor te leggen, dan kan je je identiteit aantonen op basis van een combinatie van bewijselementen. Die bewijselementen moeten samen genomen, je identiteit bepalen. Dit zijn de voorwaarden:

Elk bewijselement voldoet minstens aan volgende voorwaarden:

het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig het Wetboek IPR of andere internationale overeenkomsten over dezelfde materie.

het is niet opgesteld louter op basis van verklaringen die jij hebt af gelegd.

Minstens één van de elementen laat toe een fysieke band vast te stellen. Dat kan bijvoorbeeld door een foto of door vingerafdrukken. Een handtekening is niet voldoende.

Een combinatie van bewijselementen kan zijn (de memorie van toelichting artikel 9ter Verblijfwet):

een geboorteakte

een huwelijksakte

een akte van bekendheid

een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst

een attest van immatriculatie

een elektronische vreemdelingenkaart

Elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, volstaat als bewijs (Grondwettelijk Hof 26 november 2009, nr. 2009/193).

Verzoeker heeft bij het indienen van het verzoek om medische regularisatie een kopie van zijn geboorteakte, een attest van de Embassy of the republic of Sierra Leone overhandigd, alsook een kopie van zijn bijlage 26quinquies.

Deze combinatie van bewijselementen maken het voor de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk om een fysieke band vast te stellen (zie bijlage 26quinquies), het bevat de volledige naam, nationaliteit, geboorteplaats en geboortedatum (zie geboorteakte), het is uitgereikt door de bevoegde overheid (zie attest van de Embassy of the republic of Sierra Leone).

De beslissing maakt dan ook een ernstige schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Verzoeker diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling kan “*de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, [...] een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*”

De tweede paragraaf van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

Volgens artikel 9ter, § 3, 2°, van dezelfde wet verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk *“indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat”*.

Deze laatste bepaling is de rechtsgrond van de bestreden beslissing. Verweerder stelt ter zake vast dat verzoeker enerzijds een geboorteakte en een attest van de ambassade van Sierra Leone voorlegde die niet toelaten de fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker, zoals dat vereist in artikel 9ter, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker voegde daarnaast een kopie van de bijlage 26quinquies die aan verzoeker werd afgeleverd bij het indienen van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Verweerder merkt op dat dit stuk de volgende vermelding bevat: *“dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”*. Verweerder oordeelt dat de bijlage 26quinquies dan ook niet aanvaard kan worden als een bewijs van verzoekers identiteit. Anderzijds wijst verweerder erop dat verzoeker niet heeft ingeroepen vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen conform artikel 9ter, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker het niet eens is met verweerders beoordeling. Verzoeker betoogt dat de combinatie van bewijselementen het wel degelijk mogelijk maakt om de fysieke band tussen de titularis en verzoeker vast te stellen. Hij voert aan dat de documenten zijn volledige naam bevatten, nationaliteit, geboorteplaats en geboortedatum en dat zij zijn uitgereikt door de bevoegde overheid. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009.

In het voormelde arrest stelt het Grondwettelijk Hof dat het onderzoek naar de vraag welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. Gelet op die doelstelling achtte het Hof het niet noodzakelijk dat een identiteitsdocument zou worden voorgelegd maar werd geoordeeld dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene (B.5.2. en B.5.3.). Nadat het Hof had vastgesteld dat het toen vigerende artikel 9ter van vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schond doordat het niet toestond dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument, werd het bedoelde artikel 9ter vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I). Uit de parlementaire voorbereiding van deze wet blijkt dat de wetgever een antwoord op het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof wou formuleren door de procedure volgens welke de vreemdeling zijn identiteit op rechtsgeldige wijze kan aantonen, te verduidelijken. Aldus zou voortaan niet enkel meer rekening worden gehouden met een *“identiteitsdocument”*, met name een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit van de vreemdeling afdoende blijkt (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53- 0771/001, p. 145, GwH 82/2012, B.13.1).

Thans is het de aanvrager dus toegestaan om óf een identiteitsdocument –i.e. een nationaal paspoort of een identiteitskaart- over te leggen óf een bewijselement dat voldoet aan de in artikel 9ter, § 2, van de vreemdelingenwet opgesomde voorwaarden.

Gezien de vermelding op de 26^{quinq}ues, kan verzoeker moeilijk voorhouden dat dit wel een identiteitsdocument uitmaakt. Daarenboven werd dit document opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker. Wat betreft de geboorteakte en het attest van de ambassade van Sierra Leone, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onjuist om te stellen dat op basis van deze documenten de fysieke band tussen de titularis en verzoeker niet vastgesteld kan worden. Zoals ook in de nota met opmerkingen wordt aangevoerd, bevatten deze documenten geen enkele foto van verzoeker. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker het niet eens is met verweerders beoordeling. Door louter het tegendeel te betogen, geeft verzoeker blijk van zijn eigen mening doch toont hij hiermee niet aan dat de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

2.3. Waar verzoeker aanvoert dat hij op 2 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende en dat deze procedure nog lopende is, dient de Raad op te merken verzoeker dit element thans pas voor het eerst aanvoert. Hij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen op 8 februari 2021 voormeld verzoek onontvankelijk verklaarde. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 271 774 van 25 april 2022.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT